

CANA DE TINICHEA

Filip se trezi dis-de-dimineată și, sărind din pat, alergă iute la fereastră. Fața lui se umplu de un zâmbet luminos. După două săptămâni de ploaie, cerul se înseninase parcă tocmai pentru praznicul Înălțării Domnului. Cu multă bucurie merse înaintea icoanei Maicii Domnului cu Pruncul și, ridicându-și privirea, grăi cu veselie:

– Doamne, îți mulțumesc că ai făcut iarăși cerul senin. Îmi era așa de dor să mai fac „broscuțe” pe lac.

Apoi își luă un scăunel cu trei picioare și urcând pe el se întinse și sărută pe obraji Pruncul din icoană, iar Măicuței îi mângâie mâinile. Rămânând în picioare pe scaun, se întoarse spre fereastră și văzând azurul cerului deschise brațele de bucurie și strigă:

– „Broscuțele” vor ajunge în soare!

Însă îndată pricepu că s-ar putea să îl audă sora ori părinții săi. Cu toate că odăile lor nu erau învecinate cu a lui Filip, glasul copilului ajunse și la urechile mamei. Însă ea era obișnuită cu năzdrăvăniile și firea vioaie a lui Filip. Câteodată

copilul râdea în hohote în vremea somnului, iar alteori jocurile de peste zi și le continua în vis, prin țipete ori chicoteli. Într-o noapte îl auzise cum, în timp ce dormea, explica răspicat regulile unui anumit joc. Așa că atunci când auzi țipătul cu „broscuțe”, femeia surâse gândind că fiul ei hoinărește prin dorințele sale din vis. Dar lucrurile nu stăteau tocmai așa. În odaia lui, Filip își scoase de sub pat trăistuța cu pietricele rotunde și netede, asemenea unor monede mari. Pietrele acestea și le adunase de prin pietrișul drumului în cele două săptămâni ploioase.

Soarele încă nu răsărise așa că trebuia să se grăbească. Știa că părinții nu i-ar fi dat voie să meargă atât de devreme pe marginea lacului, așa că se furișă din casă. Chiar lângă zidul de împrejmuire al curții lor era un cireș timpuriu, cu crengi foarte mari. Se sui iute în el și, trecând printre ramurile îmbelșugate de roade, rupse în grabă câteva cireșe și le vârî în traistă. Apoi porni pe o creangă groasă ce trecea peste gard și înaintă cu grijă. Ajuns înspre vârful ei, creanga se aplecă, iar copilul sări în uliță. Știa că atunci când se va întoarce vor fi deschise porțile curții, așa că acum toată grija lui era să ajungă cât mai repede la marginea lacului. Se porni pe drum și goni atât de tare, încât de ai fi auzit numai sunetul pașilor săi pe pietriș ai fi zis că trebuie să fie vreun mânz alergând.

Filip ajunse pe țărmul lacului și, cu toate că găfâia, bucuria îi era nespusă. Soarele se pregătea să răsară și lumina blândă a zorilor învăluia cerul dinspre răsărit. Băiatul se așeză, ca întotdeauna, în partea dinspre apus a apei. Și, pentru că lacul era foarte mare, dacă se apleca punându-se în genunchi, vedea soarele răsărind tocmai din apă. Printre aburii subțiri ce înveșmântau luciul apei, soarele se înălța încet și își revărsa primele raze. Strălucirile de foc își făcură loc printre aburii plăpânzi ai dimineții, iar lacul cuprinse în oglinda valurilor sale frumusețea de taină a începutului zilei. Parcă și sălciile scorburoase de pe malul lacului își aplecau crengile întru întâmpinarea Răsăritului.

Băiatul rămase în genunchi și în mare grabă își dădu jos trăistuța de pe umăr. Scoase îndată cireșele și le puse pe o piatră mare și netedă ce se afla alături. Apoi, privind lumina de pe lac, Filip rămase în tăcere.

Toată povestea cu venirea pe țărmul apei începuse la sfârșitul iernii, când tatăl său îl învățase să facă „broscuțe”. Copilul, la rândul său, îi învăță și pe prietenii lui. Băiatului îi plăcea foarte mult această joacă și adeseori venea de unul singur pe malul lacului ca să devină mai iscusit în aruncarea „broscuțelor”. Secretul era să arunci stând cât mai jos; apoi trebuia să învârți cât mai tare piatra, cu

degetul arătător, atunci când îi dădeai drumul spre apă; de asemenea mai trebuia ca pietrele să fie cât mai teșite, mai rotunde și mai netede cu putință. Din multele sale încercări, Filip reușise să afle și care este cea mai potrivită greutate a pietrei. Orișicum, dintre toți copiii el reușise cel mai mare număr de „broscuțe” făcute cu o singură piatră. Și acum își aducea aminte de acea pietricică aproape neagră, cu mici pete albe, care parcă semăna cu o farfurioară. Copiii cu care se jucase atunci au numărat nici mai mult nici mai puțin de șaisprezece „broscuțe”.

Dar acum, în dimineața praznicului Înălțării, Filip nu se afla pe țărnul lacului pentru a-și mări numărul „broscuțelor” pe care le putea face cu o piatră. Descoperise un altfel de joc, care, pe lângă faptul că îi aducea multă bucurie, știa că este și foarte tainic. De multe ori i se părea că atunci când se joacă în acest fel, chipul său de copil este deopotrivă de serios ca și al tatălui său. Și cu toate că încă nu împlinise opt ani, știa că face un lucru foarte important, chiar dacă nu putea să-l spună în cuvinte. Această stare sufletească l-a cuprins din seara în care reușise să facă acele șaisprezece „broscuțe” dintr-o singură aruncare. Încă din drumul de întoarcere spre casă, prietenii de joacă au văzut că Filip a rămas în urmă și este îngândurat, însă l-au lăsat în pace, văzându-și

de ghidușiile și râsetele lor. Băiatul se întreba dacă ar putea face douăzeci, poate douăzeci și cinci sau chiar treizeci de „broscuțe” dintr-o singură azvârlitură. Înțelegea că atingerea apei ia din puterea de înaintare a pietrei și de aici pricepea că îi trebuia mai multă tărie. Era încredințat că va deveni mai puternic o dată cu creșterea vârstei, dar știa la fel de bine că, oricât va fi de voinic, nu va putea să arunce o piatră care să treacă până pe malul celălalt al lacului. Având astfel de cugete în inima sa, cu toate că deja se înserase, Filip se așezase rezemându-se de un copac aflat la marginea drumului. În acea seară, cu simplitatea inimii de copil, pricepuse că nu este așa de important câte „broscuțe” face piatra, ci dacă ea ajunge sau nu la Dumnezeu prin inima lui. Zâmbetul i se ivi din nou pe chip, deoarece acum știa că trebuie să caute cum anume să împlinească acest lucru. Seara, înainte de culcare, veni înaintea icoanei Maicii Domnului cu Pruncul și aprinse o lumânare de ceară. Așezându-se pe scăunelul lui, cu zâmbetul pe chip începu să privească icoana. Stătu așa câtva timp, iar apoi îi zise Copilului:

– Doamne, eu sunt mic. Și tu ai fost mic ca mine. Învață-mă cum să fac ca să ajungă piatra până la Tine.

După ce sărută icoana, Filip stinse lumânarea și urcă în pat. Apoi se însemnă cu semnul Sfintei

Cruci și se gândi că peste două săptămâni vor fi Paștile. Adormi aducându-și aminte cât de frumos străluciseră făcliile în noaptea sărbătorii din anul trecut. În odaie rămase de veghe numai flăcăruia candeliei.

Cele două săptămâni până la praznic trecură foarte repede, iar în noaptea Învierii, Filip, dimpreună cu părinții și cu sora sa mai mare, a mers la biserica închinată Sfinților Teodor Tiron și Teodor Stratilat. Din cuvântul pe care părintele îl rosti în vremea Sfintei Liturghii, Filip ținu minte doar atât: „În dimineața de Paști și soarele nostru cel de toate zilele are ceva tainic din slava Învierii lui Hristos”. Copilul înțelese de îndată că Însuși Pruncul Hristos i-a dăruit acest cuvânt prin preot. După ce, dimpreună cu familia sa și cu toată obștea din biserică, s-a împărțășit cu Sfintele Taine, i-a venit un gând puternic și foarte limpede:

– În dimineața aceasta trebuie să văd cum răsare soarele pe lac.

După ce au ajuns acasă, Filip le-a spus părinților că este ostenit și vrea să meargă cât mai grabnic la culcare. Lucrul s-a petrecut întocmai, numai că băiatul nu a pus nicidecum capul pe pernă, ci, deschizând fereastra, a trecut peste olanele acoperișului de sub geamul lui. A coborât pe vița de vie și a băgat de seamă că părinții și

sora sa Anastasia stăteau încă la masă. Chipurile celor dragi ai lui erau pline de lumină și veselie. O clipă îi păru rău că nu a rămas și el la masă, dar ceva tainic îl chema cu putere spre lac. Se îndreptă tiptil spre cireșul din vecinătatea zidului curții și urcă în el cu luare aminte. Pomul era încărcat de mireasma florilor, iar Filip se lăsă în uliță cu ajutorul unei crengi. Când îi dădu drumul, asupra lui coborâră o mulțime de petale, precum o ninsoare. Băiatul surâse și îi spuse pomului:

– Hristos a înviat, cireșule!

Apoi pe căi lăturalnice o luă la goană spre lac. Izbuti să ajungă înainte de răsăritul soarelui și în lumina zorilor se apucă de căutat și găsi pe țărnișă opt pietricele rotunde, numai bune pentru făcut „broscuțe”. Era o dimineață limpede și plină de pace. Vrăbiuțele își începuseră cântecul de dimineață, iar soarele era gata să-și arate lumina de foc. La prima rază ce învălui luciul apei, Filip luă o piatră și, uitându-se drept în lumina soarelui, grăi:

– Hristos a înviat, soare!

Și îndată aruncă piatra. Izbuti să numere șapte „broscuțe”, dar mai mult nu-i fu cu putință din pricina luminii orbitoare ce se oglindea în apă. Făcu la fel și cu celelalte pietricele, însă când ajunse la cea din urmă nu mai simți deloc nevoia

de a număra. Singurul lucru care îl mai preocupa era să arunce pietrele drept înspre soare.

După Săptămâna Luminată, zilele au fost destul de ploioase – o adevărată binecuvântare pentru pământ și roadele sale. Tot de pe atunci Filip se obișnuia ca în fiecare seară să-și strângă din uliță pietricele pentru „broscuțe”. Le pregătea pentru zilele senine, care în acea primăvară s-au dovedit a nu fi prea multe. De fiecare dată când îi era cu puțință, venea foarte de dimineață ca să arunce „broscuțe” pe lac. Și iată că, după două săptămâni foarte ploioase, cerul se înseninase, parcă anume pentru ziua praznicul Înălțării Domnului; iar Filip tocmai ce sosise pe malul lacului. Copilul privea tăcut răsăritul și nu putea nicicum să înțeleagă de ce inima lui se umple de o bucurie așa de mare când azvârle cu „broscuțele” înspre soare. Luă prima pietricică și zâmbind îi spuse:

– Hristos a înviat!

Apoi o azvârli pe luciul apei prin lumina de foc ce se scâldea în apă. Copilul aruncă mai mult de șaptezeci de pietre, iar când văzu că a ajuns la cea din urmă, zise cu o oarecare părere de rău:

– Aceasta e cea din urmă... Hristos a înviat!

Dar de îndată ce aruncă acea piatră, din spatele său auzi un glas care îi răspunse:

– Adevărat a înviat!

Filip se întoarse și într-o scorbură mare a unei sălcii văzu ghemuit un om. Puțin temător, băiatul îl întrebă:

– Tu cine ești și ce faci aici?

– Sunt un călător și m-am adăpostit aici peste noapte.

Zicând aceste cuvinte omul ieși din scorbură și începu să-și dezmoștească mâinile și picioarele. Băiatul băgă de seamă că omul e îmbrăcat mai mult în zdrențe decât în haine, însă chipul îi era plin de bunătate. Văzând că Filip îl privește cu multă luare aminte, îi grăi:

– Eu pot să fac mai mult de treizeci de „broscuțe” la o singură aruncare.

Când auzi acest lucru, băiatul rămase nedumerit și se întristă întrucâtva. Apoi, plecându-și capul, rămase în tăcere. După o vreme grăi:

– M-am gândit și eu la lucrul ăsta, dar nu cred că este cu puțință așa ceva.

Atunci, surâzând, bărbatul îi răspunse cu blândețe:

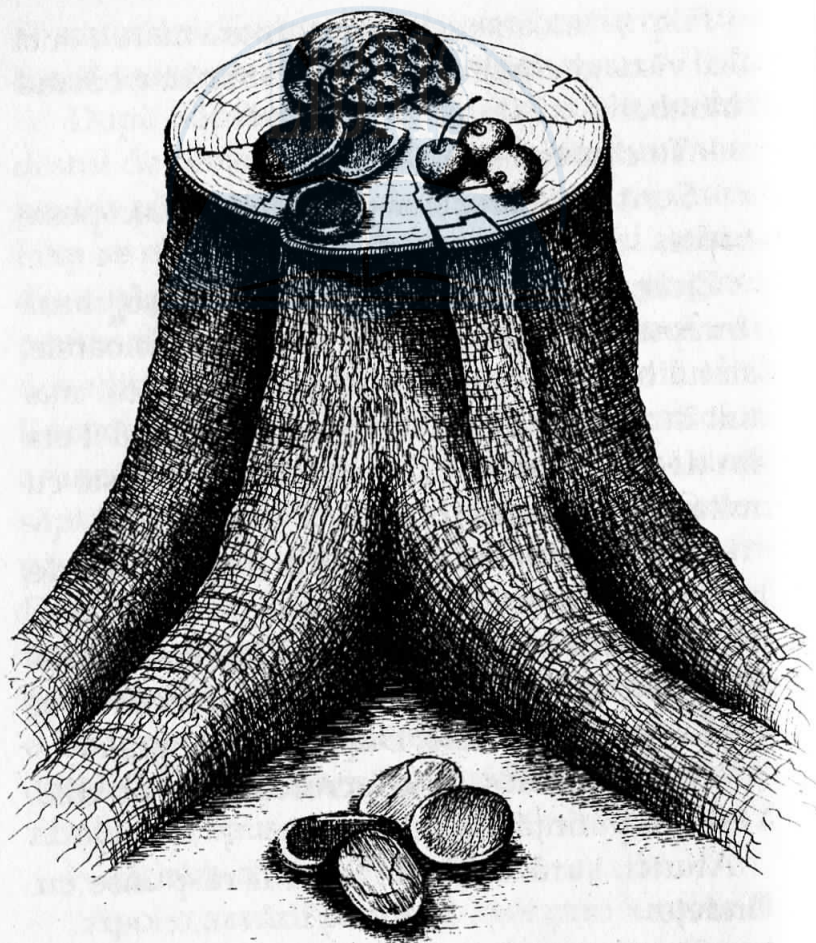
– Să știi că e cu puțință. Nu te întrista deloc. Dacă vrei, te învăț și pe tine cum să faci.

Apoi, arătând spre poame, îl întrebă pe Filip:

– Oare cireșele astea sunt ale tale?

Copilul răspunse cu grăbire:

– Dacă ți-e foame, ți le dau ție. Te rog, învață-mă cum trebuie să azvârli!

- De aruncat arunci bine, însă mai trebuie să faci ceva cu piatra.

- Ce anume?

Călătorul rămase în tăcere și, luând cireșele, începu să mănânce din ele îmbiindu-l și pe Filip. Pentru că și așa poamele erau puține, copilul luă

doar una singură; băgă de seamă că omul mănâncă fructele cu tot cu sâmbure și i se făcu milă de călător gândindu-se că trebuie să fie tare flămând. Apoi bărbatul scoase din traista sa niște pâine și îi rupse și copilului un miez mai mărișor. După ce călătorul își isprăvi de mâncat și coaja, zise:

- Văd că nu ți-ai mâncat miezul ce ți l-am dat.

Îngândurat, Filip îi răspunse:

- Nici nu știu dacă pot să te cred. Chiar poți să faci treizeci de „broscuțe”?

- Dă-mi miezul tău de pâine, caută o piatră bună și îți voi arăta.

Copilul îi dădu bucățița de pâine și începu să caute pe țărmul lacului o piatră potrivită. În cele din urmă găsi una bună; între timp călătorul frământase între degete miezul încât se făcuse precum aluatul. Când Filip veni cu pietricica, bărbatul se uită la ea cu luare aminte și zise:

- Ai găsit una bună.

Zicând aceasta, lipi pe piatră aluatul făcut din pâine și îi spuse lui Filip:

- Voi arunca și eu drept înspre soare, așa cum faci și tu. Tu va trebui să numeri „broscuțele”, însă nu vei putea să faci acest lucru de aici, din pricina razelor soarelui. Uite, acolo este un stejar înalt, cu crengi rare. Dacă te vei sui înspre vârful lui cred că vei vedea tot lacul și vei putea să